

Sygn. akt XI GC 353/16

Sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Dnia 18 listopada 2015 roku powód M. Z. wniósł przeciwko pozwanemu G. B. pozew o zapłatę kwoty 6472,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 11 października 2015 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazał, że zawarł z pozwanym umowę, której przedmiotem było opracowanie korekty wniosku o dofinansowanie projektu pod roboczą nazwą „Budowa jednostki pływającej” realizowanego w ramach środka 4.1 Programu Operacyjnego Ryby 2007-2013 oraz zarządzenie realizacją ww. projektu w oparciu o złożony wniosek. Za opracowanie wniosku strony przewidziały wynagrodzenie podstawowe w wysokości 2500 zł powiększonej o stawkę podatku VAT. Jednocześnie strony ustaliły, że w przypadku przyznania dofinansowania, pozwanemu będzie przysługiwać dodatkowe wynagrodzenie w wysokości 2% wartości dofinansowania powiększonego o stawkę podatku VAT, a w przypadku rozpoczęcia realizacji projektu, w związku z jego rozliczaniem, w wysokości 1% wartości dofinansowania, powiększonego stawkę VAT. Powód opracował wniosek o dofinansowanie, który został pozytywnie rozpatrzony przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa- pozwanemu przyznano dofinansowanie w wysokości 263 107,31 zł. Powód wskazał, że w związku z realizacją przedmiotowej umowy należy mu się wynagrodzenie w łącznej wysokości 12 783,66 zł na które składa się następujące kwoty: 3075 zł tytułem wynagrodzenia podstawowego, 6472,44 zł tytułem wynagrodzenia dodatkowego za przyznanie dofinansowania (płatnego w dwóch transzach, każda po 3236,22 zł) oraz 3236,22 zł tytułem wynagrodzenia dodatkowego za rozliczanie projektu (płatnego w dwóch transzach, każda po 1618,11 zł). Powód zapłacił pozwanemu wynagrodzenie podstawowe oraz pierwszą transzę wynagrodzenia dodatkowego w wysokości (...),22. Niniejszym pozvem powód dochodzi zapłaty kwoty 6472,44 zł tytułem wynagrodzenia dodatkowego.

Dnia 4 stycznia 2016 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgodnie z żądaniem powoda.

W przepisany terminie pozwany złożył sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz złożył wniosek o zasądzenie kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że powód nie sporządził w sposób prawidłowy przedmiotowego wniosku. Po rozliczeniu wniosku, (...) (...) przeprowadził kontrolę w wyniku, której stwierdzono, iż powód nie przedłożył dokumentu w postaci „Karta bezpieczeństwa jachtu komercyjnego” uprawniającego do przewozu turystyczno-rekreacyjnego 25 osób i poruszania się w strefie przybrzeżnej morskiej. Okazało się bowiem, że jednostka pływająca, której zakupu dotyczył wniosek może przewozić jedynie 12 osób, a nie 25. Zdaniem pozwanego powód jako przedsiębiorca specjalizujący się w działalności polegającej na opracowywaniu tego typu wniosków miał obowiązek sprawdzenia, czy jednostka pływająca jaka została wpisana do wniosku o dofinansowanie jest zgodna z polskimi normami i przepisami, zgodnie z jego treścią. Celem rozliczenia projektu i poczynienia korekt pozwany korzystał z pomocy kancelarii prawnej i poniósł z tego tytułu koszt w wysokości 1537,50 zł. Został również zobowiązany do zwrotu kwoty 418,04 zł. W przypadku uwzględnienia powództwa, pozwany złożył zarzut potrącenia wyżej wymienionych kwot.

W replice powód podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko i wskazał, że kwestia dotycząca rejestracji katamaranu, w tym tego, czy jednostka pływająca jaka ma zostać wpisana do wniosku o dofinansowanie jest zgodna z normami i przepisami, leżała po stronie pozwanego. Powód przygotowując rzeczony wniosek oparł się na dokumentach przedłożonych przez pozwanego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Dnia 26 sierpnia 2014 roku pozwany G. B. (zleceniodawca) zawarł z powodem M. Z. (zleceniobiorca) umowę, której przedmiotem było opracowanie korekty wniosku o dofinansowanie projektu (katamaranu na 25 osób)

oraz zarządzenie realizacją projektu w oparciu o złożony wniosek (§1 umowy). Do obowiązków zleceniobiorcy należało opracowanie kompletnego wniosku o dofinansowanie (§2 umowy). Do obowiązków zleceniodawcy należało terminowe przekazywanie dokumentów niezbędnych do wykonania przez zleceniobiorcę umowy (§3 umowy). Za opracowanie kompletnego wniosku o dofinansowanie, zleceniodawca był zobowiązany do zapłaty zleceniobiorcy wynagrodzenia w kwocie 2500 zł netto, płatną w dwóch transzach – pierwsza stanowiąca połowę wynagrodzenia po podpisaniu umowy, na podstawie prawidłowo wystawionej faktury VAT, w terminie 7 dni liczonych od dnia jej doręczenia zleceniodawcy, druga stanowiąca połowę wynagrodzenia po sporządzeniu kompletnego wniosku o dofinansowanie, na podstawie prawidłowo wystawionej faktury VAT, w terminie 7 dni liczonych od dnia jej doręczenia zleceniodawcy (§7 umowy). Ustalono, że w przypadku przyznania zleceniodawcy dofinansowania, zleceniobiorcy będzie przysługiwać wynagrodzenie za sukces w wysokości 2% wartości dofinansowania przyznanego zleceniodawcy, powiększonego o stawkę podatku VAT, płatne w dwóch transzach – pierwsza stanowiąca połowę wynagrodzenia w terminie 7 dni od dnia podpisania przez zleceniodawcę umowy o dofinansowanie, druga stanowiąca połowę wynagrodzenia w terminie 7 dni od dnia wpływu na konto bankowe zleceniodawcy ostatniej transzy dofinansowania (§8 ust. 1, 2 i 4 umowy). W przypadku rozpoczęcia realizacji projektu, wynagrodzenie zleceniobiorcy z tytułu rozliczenia projektu miało stanowić równowartość 1% wartości dofinansowania przyznanego zleceniodawcy, powiększonego o stawkę podatku VAT, płatne w dwóch transzach – pierwsza stanowiąca równowartość połowy wynagrodzenia, w terminie 7 dni od daty podpisania przez zleceniodawcę umowy o dofinansowanie, druga stanowiąca równowartość połowy wynagrodzenia w terminie 7 dni od dnia wpływu na konto bankowe zleceniodawcy ostatniej transzy dofinansowania (§8 ust. 1, 3 i 5 umowy).

Dowód:

-umowa z dnia 26 sierpnia 2014 r., k. 7-10;

-zeznania M. Z., k. 133-135;

-zeznania G. B., k. 91.

Powód opracował korektę wniosku o dofinansowanie na podstawie oferty i kontroferę producenta katamaranu, którą dostarczył pozwany. Zgodnie z wyżej wymienionymi dokumentami łódź mogła pomieścić 25 osób. Powód złożył wniosek o dofinansowanie jednostki mogącej pomieścić 25 osób.

Dowód:

-zeznania M. Z., k. 133-135;

-zeznania G. B., k. 91.

Dnia 30 grudnia 2014 roku (...) (...) zawarł z pozwanym umowę o dofinansowanie nr (...) - (...) - (...), zgodnie z którą przyznano mu pomoc w wysokości 263 107,31 zł, jednak nie wyższą niż procent poniesionych kosztów kwalifikowanych operacji wskazanych w załączniku nr 1 do umowy. Pozwany zobowiązał się do realizacji operacji pod nazwą „Zakup jednostki pływającej”, której zakres rzeczowy i finansowy określono w zestawieniu rzeczowo-finansowym operacji, stanowiącym załącznik nr 1 do umowy. Dofinansowanie przyznano na katamaran mogący pomieścić 25 osób. Pomoc miała zostać przekazana jednorazowo, po zakończeniu realizacji całości operacji.

Dowód:

-umowa z dnia 30 grudnia 2014 r., k. 11-19;

-zeznania M. Z., k. 133-135.

Dnia 31 grudnia 2014 roku sporządzono ofertę handlową na katamaran model H. B. S. D. 39 F., który posiada certyfikację dopuszczającą ładowność na 25 osób.

Dowód:

-oferta handlowa, k. 85

M. Z. wystawił G. B. dwie faktury VAT: nr (...) na kwotę 3236,22 zł, tytułem pierwszej transzy wynagrodzenia dodatkowego za pozyskanie finansowania, zakreślając termin płatności na dzień 5 stycznia 2015 roku oraz nr FS/15/10/1 na kwotę 6472,44 zł, tytułem drugiej transzy wynagrodzenia za pozyskanie finansowania zewnętrznego, na kwotę 6472,44 zł, zakreślając termin płatności na dzień 10 października 2015 roku. Pozwany uiścił kwotę 3075 zł tytułem wynagrodzenia podstawowego oraz kwotę 3236,22 zł wynikającą z faktury VAT nr (...). Kwota wskazana na fakturze nr (...) nie obejmuje całego wynagrodzenia, dlatego do faktury nr (...) doliczono różnicę.

Dowód:

-faktury VAT, k. 20-21.

Pozwany zarejestrował katamaran na 12 osób.

Dowód:

-zeznania G. B., k. 91;

-zeznania M. Z., k. 133-135.

Dnia 14 września 2015 roku (...) (...) przeprowadził kontrolę realizacji projektu. Sporządzono dokument w postaci Informacji Pokontrolnej nr 16/4.1/b/ (...), w którym stwierdzono: „Beneficjent dokonał prezentacji łodzi o numerze identyfikacyjnym (...) w (...) w K.. Numer identyfikacyjny Ł. (...) zamieszczony na nity. Beneficjent nie przedłożył dokumentu „Karta bezpieczeństwa jachtu komercyjnego” uprawniającego do przewozu turystyczno-rekreacyjnego 25 osób i poruszania się w strefie przybrzeżnej morskiej”.

Dowód:

-informacja pokontrolna z dnia 14 września 2015 r. wraz z załącznikiem, k. 54-60.

Celem uniknięcia decyzji o zwrocie przyznanego dofinansowania pozwany zwrócił się o pomoc do radcy prawnego M. P., który pismem z dnia 8 października 2015 roku skierowanym do (...) (...) wniósł o uznanie, że w realizacji programu nie występują żadne uchybienia skutkujące wypowiedzeniem umowy. W piśmie wskazano, iż główne cele programu zostały spełnione, skoro nastąpił zakup nowej jednostki pływającej oraz stworzono nowe miejsca pracy. (...) (...) pozytywnie rozpatrzył wniosek o zmianę umowy o dofinansowanie. Pozwany został zobowiązany do zwrotu kwoty 418,04 złotych. Za wykonane usługi prawne radca prawny S. P. wystawił pozwanemu pięć faktur VAT, każda na kwotę 307,50 złotych: z dnia 15 września 2015 roku, z dnia 12 października 2015 roku, z dnia 21 listopada 2015 roku, z dnia 11 grudnia 2015 roku oraz z dnia 12 stycznia 2016 roku.

Dowód:

-pismo z dnia 8 października 2015 r., k. 61-64;

-decyzja z dnia 30 grudnia 2015 r., k. 71

-faktury VAT, k. 49-53;

-zeznania G. B., k. 91-92;

-zeznania A. B., k. 118-119.

Dnia 23 października 2015 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 6472,44 zł wraz z odsetkami ustawowymi. W odpowiedzi, pozwany wskazał, że ze względu na stwierdzone uchybienia, żądanie jest przedwczesne J. zaznaczył, że jest gotów i wypłacić pozostałą część wynagrodzenia, jednakże dopiero po usunięciu stwierdzonych błędów.

Dowód:

-wezwanie do zapłaty z dnia 23 października 2015 r., k. 23;

-odpowiedź z dnia 5 grudnia 2015 r., k. 65.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo okazało się uzasadnione.

Przepis art. 353¹ k.c. wyraża obowiązującą w prawie zobowiązań zasadę swobody umów, która nie mając charakteru absolutnego, doznaje ograniczeń w zakresie treści i celu umowy, ze względu na obowiązujące przepisy ustaw, właściwość (naturę) stosunku prawnego i zasady współżycia społecznego. W tym zakresie mogą swobodnie decydować o zawarciu lub niezawarciu umowy, wyborze kontrahenta, mogą także dowolnie kształtować treść stosunku obligacyjnego. Tylko w kwestiach przez nie nieuregulowanych znajdują zastosowanie odpowiednie przepisy kodeksu cywilnego. Korzystając ze swobody kontraktowania strony mogą przyjąć bez jakichkolwiek modyfikacji określony typ umowy uregulowanej normatywnie, zawrzeć umowę nazwaną z równoczesnym wprowadzeniem do niej odmienności, w tym także połączyć cechy kilku umów nazwanych (tzw. umowy mieszane) lub zawrzeć umowę nienazwaną, której treść ukształtują według swego uznania, z zachowaniem ograniczeń art. 353¹ k.c. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 roku, I CKN 1144/00).

Zawarta przez strony umowa z dnia 26 sierpnia 2014 roku miała charakter mieszany, bowiem łączyła w sobie elementy umów o dzieło, zlecenia i świadczenia usług, za które powód miał otrzymać wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 3075 zł oraz wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 2% oraz 1% wartości dofinansowania, w przypadku, odpowiednio, przyznania dofinansowania i rozliczania projektu. Korzystając ze swobody kontraktowania, strony ustaliły zarówno wysokość, jak i przesłanki wymagalności wynagrodzenia. Niesporna w niniejszej sprawie była treść łączącego strony stosunku zobowiązaniowego oraz fakt otrzymania przez pozwanego dofinansowania. Spór pomiędzy stronami ogniskował się wokół tego, czy powód w sposób prawidłowy opracował kompletny wniosek o dofinansowanie projektu, a w konsekwencji, czy za wykonaną pracę należy mu się wynagrodzenie określone umową stron.

Pozwany zapłacił powodowi kwotę 3075 zł tytułem wynagrodzenia podstawowego oraz kwotę 3236,22 zł objętą fakturą nr (...). Spór dotyczy kwoty (...),44 objętej fakturą nr (...). Rozstrzygnięcia wymagała więc kwestia dotycząca ustalenia, czy powód w sposób prawidłowy opracował korektę wniosku o dofinansowanie, a w konsekwencji, czy należy mu się wynagrodzenie prowizyjne.

Zleceniobiorca (powód) miał za zadanie opracować kompletny wniosek o dofinansowanie. Do obowiązków zleceniodawcy (pозwanego) należało terminowe przekazywanie dokumentów niezbędnych do wykonania przez zleceniobiorcę umowy (§1, §2 ust. 1, §3 ust. 1a umowy). Takimi dokumentami była oferta i kontrofertą producenta katamaranu z których wynikało, że łódź może pomieścić 25 osób. Jak zeznał M. Z., to pozwany wskazał na rodzaj katamaranu, który ma być objęty rzeczonym wnioskiem. Pozwany od samego początku był zainteresowany łodzią na 25 osób (k. 91). Na podstawie tak przygotowanej przez pozwanego dokumentacji powód opracował wniosek o dofinansowanie. Powód słusznie wskazał, że jego zadaniem nie było sprawdzenie, czy wskazana przez pozwanego jednostka faktycznie może pomieścić wskazaną liczbę osób. Przeciwnie, analiza treści umowy jednoznacznie wskazuje, że to obowiązkiem zleceniodawcy, a więc pozwanego, było dostarczenie wszelkich dokumentów oraz udzielenie wszelkich informacji i wyjaśnień niezbędnych do prawidłowego sporządzenia wniosku (§3 ust. 1 umowy).

Na rozprawie w dniu 21 kwietnia 2016 roku G. B. zeznał, że powód winien wiedzieć, że w związku ze zmianą przepisów, łódź nie będzie mogła zostać zarejestrowana na 25 osób. Tymczasem, z treści łączącej strony umowy nie wynika,

że zadaniem powoda była weryfikacja, pod względem zgodności z prawdą, danych wskazanych w dokumentacji przekazanej przez pozwanego, zwłaszcza, że dotyczyła ona specjalistycznej dziedziny jaką jest żeglarstwo. Zresztą oferta handlowa na katamaran przygotowana dla pozwanego jednoznacznie wskazuje, że łódź może pomieścić 25 osób. Nadto, w piśmie skierowanym do (...) (...) pozwany wprost stwierdza, że przy sporządzaniu wniosku korzystał z raportu badań jachtu wydanego w dniu 30 września 2013 roku przez Polski Rejestr Statków spółkę akcyjną, w którym wskazano, że katamaran został zaliczony do kategorii projektowej C z maksymalną ładownością do 25 osób. Taką dokumentacją dysponował też powód opracowując rzeczony wniosek.

Tak naprawdę dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy nie jest istotne dlaczego ostatecznie łódź została zarejestrowana na 12, a nie 25 osób. Istotne jest to, czy powód, na podstawie dokumentacji i informacji przekazanych przez pozwanego, w sposób kompletny i prawidłowy, opracował korektę wniosku o dofinansowanie. I tak też się stało, skoro (...) (...) przyznał pozwanemu pomoc na pokrycie wszystkich kwalifikowanych kosztów operacji (100%). Podnoszona przez pozwanego kwestia zmiany przepisów także wymyka się ocenie, bowiem nie wskazał konkretnie jakie przepisy uległy zmianie, które miałyby wpływ na ewentualne odebranie dotacji

Odnosząc się do podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu potrącenia, wskazać należy, że zgodnie z art. 498 § 1 k.c., gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelnością drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek umorzenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej (§ 2 art. 498 k.c.). Potrącenia dokonywa się przez oświadczenie złożone drugiej stronie (art. 499 k.c. zd. 1).

Potrącenie jest jednostronnym oświadczeniem woli o charakterze kształtującym, które po dotarciu do adresata powoduje samo przez się umorzenie obu wierzytelności do wysokości wierzytelności niższej, a zatem stanowi formę spłaty długu, niezależną, co do zasady, od woli wierzyciela. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 grudnia 2011 roku (IV CSK 488/11), zgodnie z art. 60 k.c. oświadczenie woli o potrąceniu może zostać złożone w dowolnej formie, byleby w sposób dostateczny ujawniało wolę osoby korzystającej z potrącenia. Zatem jeżeli potrącający ma kilka wierzytelności nadających się do potrącenia z jedną lub kilkoma wierzytelnościami drugiej strony, powinien w swoim oświadczeniu wskazać wierzytelności, których potrącenie ma dotyczyć. Rolą sądu, w razie podniesienia zarzutu potrącenia, jest ocena, czy złożone oświadczenie o potrąceniu odpowiada wymogom art. 60 k.c. i czy może być uznane za element konstytutywny do wywołania skutków umorzenia wierzytelności. W świetle art. 498 § 1 k.c. nie budzi wątpliwości, że wystarczającym warunkiem skuteczności potrącenia, także w sytuacji posiadania kilku potrącanych wierzytelności, jest wskazanie przez potrącającego, których jego wierzytelności dotyczy potrącenie. Wyraża to bowiem w sposób dostateczny zarówno wolę dokonania potrącenia, jak i określa, które jego wierzytelności ulegają umorzeniu wskutek potrącenia (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2013 roku, sygn. akt III CZP 106/12).

Strona pozwana, która składa zarzut potrącenia, będący formą dochodzenia roszczenia zrównaną w skutkach z powództwem, musi podolać wymaganiom stawianym wobec pozwu co do określenia żądania, przytoczenia okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie oraz wskazania dowodów. W szczególności składający zarzut potrącenia w procesie ma obowiązek określić swoją wierzytelność, wykazać jej istnienie i w kategorię sposób wyrazić wolę potrącenia w celu wzajemnego umorzenia skonkretyzowanych wierzytelności (wyrok SN z dnia 18 kwietnia 2000 roku, sygn. akt III CKN 720/98).

W świetle powyższego, podnoszony przez stronę pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut potrącenia, nie mógł zostać uznany za skuteczny, a w konsekwencji, nie podlegał uwzględnieniu. W ocenie Sądu, zaoferowany przez stronę pozwaną materiał dowodowy nie obejmuje bowiem środków dowodowych wykazujących złożenie przez stronę pozwaną powodowi oświadczenia woli o potrąceniu wierzytelności w rozumieniu art. 499 k.c. W samym sprzeciwie od nakazu zapłaty strona pozwana zawarła jedynie oświadczenie, że w przypadku uwzględnienia powództwa w jakiegokolwiek części podnosi zarzut potrącenia kwoty 1537,50 zł oraz kwoty 418,04 zł.

Przyjmując nawet, że treść sprzeciwu od nakazu zapłaty obejmuje oświadczenie woli pozwanego o potrąceniu wierzytelności przysługującej mu wobec powoda (art. 65 § 1 k.c.), to należy zauważyć, że pełnomocnictwo procesowe nie obejmuje co do zasady umocowania do złożenia oświadczenia o potrąceniu czy też przyjmowania takiego oświadczenia (tak też wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 2004 roku, sygn. akt I CK 204/04). W niniejszej sprawie zarówno treść pełnomocnictwa powoda, jak i pozwanego, nie uprawnia do składania i przyjmowania oświadczeń o potrąceniu. Tym samym należy uznać, że oświadczenie pozwanego w przedmiocie potrącenia nie wywołało skutków w sferze prawa materialnego, a co za tym idzie było nieskuteczne.

Abstrahując jednak od powyższego, nawet gdyby uznać, że pozwany skutecznie złożył oświadczenie o potrąceniu, to nie odniosłoby ono skutku. Jak już zostało wcześniej wspomniane, powód nie ponosi odpowiedzialności za to, że pozwany zarejestrował łódź na 12, a nie 25 osób, dlatego też pozwanemu nie przysługuje wobec powoda wierzytelność z tytułu zwrotu kwoty 418,04 złotych oraz kwoty 1537,50 złotych. Brak więc po stronie pozwanego wierzytelności mogącej ulec umorzeniu z wierzytelnością powoda.

Mając powyższe na względzie, Sąd uznał, że powód w sposób prawidłowy wykonał przedmiot umowy, dokładając przy tym należytej staranności, dlatego powództwo należało uwzględnić w całości.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c., zgodnie z żądaniem pozwu.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w 108 § 1 zd. 1 k.p.c. w związku z art. 98 § 1 k.p.c., który stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na poniesione przez powoda koszty złożyła się uiszczona opłata od pozwu w wysokości 250 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1 200,00 zł, ustalone zgodnie z §6 pkt 4 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...) I. P.

4. (...)

09.02.2017